

μονήρει τούτῳ σπηλαίῳ ἔνθα ψιθυρίζει μικρὸς ρύαξ καὶ ἔνθα ἐκτὸς σου μόνης, οὐδεὶς ἄλλος εἰσέρχεται ;

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ἔχεις δίκαιον νὰ με ἐρωτᾷς, διότι ἔχω ἀνάγκην εἰς σὲ μόνην νὰ κάμω τὰς ἐκμυστηρεύσεις μου. Ναί· εἶμαι τρελλή· εἶμαι κατενθουσιασμένη, εἶμαι εὐτυχής. Ὁ σφοδρὸς πόνος, ἡ εὐτυχία αὕτη, ὁ ἀγνωστος πόθος, περὶ τοῦ ὁποίου τσαχίς ὠμιλήσαμεν, ναί, τὰ γνωρίζω πάντα ταῦτα. Ἀγαπῶ.

— Σὺ ; εἶπεν ἡ Λευκή.

— Ἀκουσε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα. Ὁ νέος ὅστις με ἀγαπᾷ εἶνε ἡλικίας δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὠραῖος, ἔχει ὠραιότητα μέλαιναν κόμην, ὀφθαλμοὺς μελανοὺς καὶ ρεμβοὺς, χεῖλος ἐρυθρόχρουν, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου φύεται μύσταξ λεπτότατος, σχεδὸν ἀδιόρατος. Ὁ λαιμὸς του εἶνε εὐτονος, λευκὸς δὲ ὡς ὁ ἰδικὸς μας. Ὀνομάζεται Ἑρρίκος. Μελετᾷ ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Σαῖν - Σὺρ, μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἀξιωματικός, καὶ με ἀγαπᾷ. Ὅταν σκέπτεται δι' ἐμέ, οἱ ὀφθαλμοί του λάμπουσι καὶ καθίστανται κάθυγροι ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ με ὀνομάσῃ: Ἰωάννα, ἢ νὰ προσφέρῃ κἂν ὑποκώφως τὸ ὄνομά μου.

— Ἀλλὰ ! ἀνεφώνησεν ἡ Λευκή σφόδρα ἐπλαγείσα, ποῦ εἶνε ; ποῦ τὸν εἶδες ;

— Δὲν τὸν εἶδον, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα, ἀλλὰ πάραυτα τὸ ἐνεθυμήθην. Ἡ εἰκὼν του εἶνε εὐκρινὴς ἐγκεχαράγμενη ἐν τῇ μνήμῃ μου καὶ μετὰ τῶν παραμικροτέρων λεπτομερειῶν, αἵτινες ἦτο δυνατόν καὶ νὰ μοι διαφύγωσιν. Ἀνεγνώρισα τὴν στιλπνότητα ἐπὶ τῶν λευκοτάτων ὀδόντων του, τῶν ἐπιμήκων βλεφάρων του, τῶν διὰ χρωστήρος οἰνοει ζωγράφου κατεργασθεισῶν ὀφρύων του καὶ τοῦ ὑπέρηφάνου του στόματος, ὅπερ ἡδύναται δι' ἐμέ μόνην.

— Ἀλλὰ ! εἶπεν ἡ Λευκή φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἐκπλήξεως· ἀφοῦ δὲν τὸν ἔχεις ἰδεῖ, πῶς γνωρίζεις ὅτι ὑπάρχει κἄν.

— Ἄ ! ἐπανελάβην ἡ Ἰωάννα ζωηρῶς, τὸ γνωρίζω, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε, πῶς θὰ ἦτο παρὼν ἐν τῇ σκέψει μου ; ἤθελον μάθαι τὸ ὄνομά του ;

Πῶς θὰ ἐπίστευον ὅτι με ἀγαπᾷ ; Ποῦ εἶνε, δὲν τὸ γνωρίζω αὐτό. Ἴσως ὅπισθεν τοῦ μεγάλου τούτου τοίχου, ὅστις περιβάλλει τὸν ἐκτενῆ ἐκείνον κήπον, διότι δὲν γνωρίζομεν τίς κατοικεῖ. Ἴσως κατοικοῦσιν οἱ γονεῖς του. Ἀλλ' ὅ,τι εἶμαι βεβαία εἶνε ὅτι αἰσθάνομαι τὴν παρουσίαν του ἐδῶ πλησίον, ὅτι εἶμαι πλησιέστατα πρὸς αὐτόν, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του μάλιστα αὐτούς. Δὲν διστάζω δὲ νὰ σοι φανερώσω ὅτι θὰ εὕρῃ τὸ μέσον νὰ γίνῃ ὁρατός, νὰ κραυγᾷ, νὰ ὑπερηγήσῃ τὸ χάσμα τῆς ἀπουσίας, ἥτις μᾶς χωρίζει.

— Ἰδοὺ· ἀγαπητῇ μου, εἶπε μετὰ τινος χάριτος ἡ Λευκή. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπλὴ χίμαιρα καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ ἀποβάλλῃς αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Ἄ ! κακὴ· εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἥς τὸ στήθος ἐξωγούτο ἐπαίσθητῶς, καὶ τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα κατέστη ἄγριον, καὶ ἐπὶ τῶν λευκοτάτων παρειῶν ἐχύθησαν ἄφθονα δάκρυα.

Παρευθὺς ἡ Λευκή προσεπάθησε νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ἢ μάλλον νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ νὰ τὴν μνησῇ εἰς τὴν παιδικότητα τοῦ ἰδεώδους, ἔρωτός της. Ἀλλὰ, μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὴν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἐπέπρωτο νὰ μεσολαβήσῃ ὅπως τὴν λυπήσῃ καὶ τὴν πληγώσῃ. Τὸ διάλειμμα ἔληξε καὶ ὁ κώδων ἤγει καλῶν τὰς νεανίδας εἰς μελέτην. Ἡ Ἰωάννα ἐκλαίει διὰ τὸ ἀκούει διδασκάλισσά της, συνέλαβεν αὐθαρῆς ἀπαίσιαν ἰδέαν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἡδύνατο νὰ πείσῃ τὴν φίλην της ὅτι ὁ Ἑρρίκος δὲν ὑφίστατο, διατὶ ἄρα γε αὕτη νὰ μὴ ἔπαιζε τὸ πρόσωπον τοῦ φανταστικοῦ τούτου ἑραστοῦ ; Ἐξήτασεν ἀκριβῶς τὸ σχέδιον, ὅπερ εὗρε συνετόν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐμελλεν ἀτυχῶς νὰ ἐπιφέρει δυσεπανάρθωτα δυστυχήματα, διότι τὸ πάθος οὐδέποτε εἶνε τόσῳ ἐπιφοβὸν εἰμὴ ὅταν βαίνει ἐναντίον ὅλων τῶν προσκομμάτων τρεφόμενον ὑπὸ τῆς φρικώδους παιδικῆς λογικῆς.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ Ἰωάννα μεταβάσασα ἵνα καθήσῃ εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπερ

υἱοθέτησεν, εὗρεν ἐπιστολὴν φέρουσαν ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν ἀκόλουθον διευθύνειν: «Πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ-Μελίδ». Ἐσπευσε νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ, βεβαίως ἄνευ ἐκπλήξεως· ἐκ τοῦναντίου· ἡπὸρει μάλιστα πῶς ἡ ἀναμενόμενη αὕτη ἐπιστολὴ ἐπὶ τοσοῦτον ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ. Τὴν ἀνέγνωσε, τὴν κατέφαγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μέχρι τῆς ὑπογραφῆς, μέχρι αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑρρίκου, ὃν εἶχε πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ της καὶ ἐπὶ τὰ χεῖλη, καὶ ἠδέως ἀπῆλαυσε τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀγαπᾶται. Γραφεῖσα ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Καστάν, ἥτις μετ' ὅλην τὴν δεκατετραετίδα ἡλικίαν της δὲν ἐγνώριζε πλείονα ἢ ἡ μικρά της φίλη, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη πολὺ ὁμοιάζεν ἐκείνας τὰς ὁποίας δύναται νὰ γράψῃ κορασίς πρὸς τὴν πλαγγόνα της. Διὰ τοῦτο ὑπῆρξε πλέον κινδυνώδης καὶ συνετέλεσεν ἄριστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, πρὸς ὃν ἔτεινε, καθ' ὅσον ἔθιγε καταλλήλως τὴν χορδὴν τῆς ἀναγινωσκούσης αὐτήν. Ἡ Ἰωάννα εὗρισκεν ὅλως φυσικόν, ὅτι ὁ φίλος της ἐπῆναι οὐχὶ μόνην τὴν ὠραιότητά της, ἀλλ' ἀνέφερε καὶ λεπτομερείας περὶ τῆς περιβολῆς της καὶ τοῦ βίου της, ὡς τροφίμου τοῦ σχολείου. Τῇ ἐφάνη ἀπλούστατον, ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἐγνώριζε τὰς ἐξείας της ἐν τῇ τάξει, ἐν τῇ μελέτῃ, ἐν τῇ περιπάτῳ. Τὸ ἀντίθετον τὴν ἐξέπληξεν. Ὡς τὴν ἰκέτευε πρὸς τοῦτο, ἀπῆντησεν ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ τύψεως ὡς γυνή, (πᾶσα νεῆνις εἶνε γυνή!), τὸν διεβεβαίου ὅτι ἔκτοτε ἦτο ἐντελὴς παραδεδομένη εἰς αὐτόν, καὶ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἔνθα εὗρε καὶ τὴν ἀναμενόμενην ἐπιστολὴν τοῦ Ἑρρίκου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ :

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY :

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,
σταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ :

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλου συγγραφέως τῆς **Λευκοφόρου** ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρίσις.